

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

44. Ego autem dico vobis, diligite inimicos vestros.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

attribuunt. Cui respondemus: Nihil mirum est ab hereticis hodie peccatorum discrimina confundi, & quæ venialia sunt ita aggravari, quando socordes & prorsus supinos in peccatis deuitandis illos esse oportet, qui etiam minimas punitiones, quæ vitari non possunt, pro mortiferis habent, & in bonis operibus nullam Christiani hominis iustitiam ponunt. Interim obseruet Lector (quod Caluino solenne est) Papistis obijcere, quod antiquissimi Patres docent: vt aut illos quoq; pro Papistis habere debeat, aut studio Lectorem ludificasse, aut denique quod ignorabat reprehendisse conuincatur.

Papistarum nomine Patres taxat Caluinus.

44. *Ego autem dico vobis, diligite inimicos vestros.*

CONTRA Scholasticam hoc loco doctrinam de dilectione inimicorum inflatis buccis inuehitur Caluinus. Est quippe communis Scholasticorum sententia, & imprimis D. Tho. 2.2. q. 25. art. 8. & 9. dilectionem inimici in generali quidem, esse de necessitate charitatis & in præcepto; id est, vt in generalitate dilectionis proximi inimicus non excludatur, sed habeatur pro proximo, nõ secus atque amicus aut sanguine coniunctus; in quo Iudæi turpiter errabant, existimantes per proximum non intelligi nisi amicum aut affinem, aut contribulem, eo quod vox hebraica אַךְ vel אַחֵךְ quæ ponitur pro proximo, proprie, significat amicũ, aut aliquo necessitudinis vinculo coniunctũ: vbi nõ aduertebant ipsum inimicũ saltem naturæ, interdũ etiam eiusdẽ fidei ac religionis vinculo esse coniunctũ: quem illorum errorẽ Christus hic corrigere vult, docens præceptum

Inimicorum dilectio iuxta scholasticam doctrinam.

ceptum dilectionis etiam ad inimicum se extendere. Docent nihilominus iidem Scholastici dilectionem inimicorum in speciali, id est, ut externa dilectionis signa, ipsosque effectus quavis data occasione proferas, non esse de præcepto, sed de consilio: necessitate tamē aliqua urgente, in præparatione animi necessariam esse; id est, quod interna dilectio inimici talis esse debet, ut semper paratus sis in aliqua necessitate etiam inimico subuenire, & de facto subuenias, quando facultas datur. Quia ergo aliquam dilectionis inimici partem in consilio ponunt Scholastici, non in præcepto, insurgit hic vehementer Calvinus, & dicit. *Monachi & similes rabule* (hæc est modestia Calviniana) *finxerunt hæc fuisse Christi consilia, non præcepta, eo quod hominum viribus metuebantur quid Deo & legi ipsius debeant.* Hæc ille. Nempe impius hæreticus vult Deū præcipere nobis impossibilia; ut quum Dei mandata ostenderit esse impossibilia, ab illorum obseruatione securus viuat. Sed certum est sic intelligenda esse Dei mandata quatenus à nobis cum auxilio gratiæ præstari possunt, ne vel ridiculum legislatorem, vel Dominum crudelem ac tyrannum, Deum esse fingamus. Disputat tamen contra Scholasticorum sententiam Calvinus, in quo audiendus est. Sic scribit. *Quam de consilij præposterum sit insulsumque commentum, primò inde patet, quia non sine Christi iniuria dicitur suasse ipsum discipulis, non pro imperio mandasse, quod rectum erat.* Responde nullam esse Christi aut Dei iniuriam quædā suadere quæ recta sunt, & non mandare. Faterur alibi Calvinus, *in lege nusquam præcipi ut omnia vendamus ac demus pauperibus.* Tamen vel Christus hoc suadet Matth. 19. vel si aliquid mandat quod in lege non est, ergo nouus & verus legislator Christus est, quod

Dei mandata possibilia.

Infra ad cap. 19. ver. 20.

quod antea Calvinus negavit: & tunc sub præcepto omnes tenentur *sua vendere* &c. Nugatur illo loco Calvinus. *saltem finem legis esse ut homines ad sui abnegationem deducatur, ideòque Christum hoc illi inveni- disse, ut animi eius morbum, videlicet amorem diuitiarum tangeret, sicque ostenderet cum reuera legem non impleſſe.* Sed ut concedamus, contemptum diuitiarum etiam in lege præcipi quatenus eo lex hominem deducit, an tamen finis aut intentio legis est, ut quicumque amant diuitias, omnia bona sua vendant, dentque pauperibus? Nihil hoc absurdius, quam ad amorem diuitiarum extinguendum tamen earum abdicatio esset necessaria, non tamen aut venditio aut pauperibus collatio necessaria foret, quum aliæ viæ ac modi sint eas à se honestissimè abdicandi, ut vel in Dei cultum, vel in Reip. commodum aut subsidium.

Pergit Calvinus. *Deinde plusquam insulsum est, libera facere charitatis officia que ex lege pendent.* Respondeo hoc esse petere principium in disputatione. Negatur enim omnia charitatis officia ex lege pendere, id est, à lege præcipi. Addit tertio. *Dicendi verbum quod denuntiare vel præcipere hoc loco significat, perperam per consulere exponitur.* Respondeo dupliciter, primum ad rem, postea ad hominè. Ad rem respondeo, ponere quidem hic consilia Christum, sed simul cum præceptis. Præcipit enim diligere inimicum & habere pro proximo. Quæ autem de officijs charitatis in particulari subiungit, *Beneficite ijs qui vos oderunt, &c.* in necessitate præcepta sunt, extra necessitatem cõsilia sunt, & perfectionis officia: quod Christi hoc loco conclusio manifestum fecit: *Estote ergo perfecti, &c.* Ad hominem respondeo, mendacem Calvinum non satis esse memorem. Si enim verbum *dicendi* præcipere hoc loco

Calvinus
à seipſo
refutatur.

Calvinus
à seipſo
refutatur.

loco significat, ergo Christus hic præcepta dat, & legislator est, quod antea Calvinus negavit.

Dicit postremo Calvinus. *Disertè sanciri quod necessario præstandum est, nullo negotio ex Christi verbis probatur, dum addit: Vt sitis filij Patris vestri, qui solem suum facit oriri super bonos & malos. Quum disertè pronuntiet non aliter quemquam fore Dei filium, nisi qui o fores suos diligit, quis iam dicere audeat nulla huius doctrinæ seruandæ necessitate nos obstringi? Pertinde enim est ac si dixisset, Quisquis censeri volet Christianus, inimicos diligat. Dupliciter iterum respondeo: ad rem & ad hominem. Ad rem respondeo planè necessarium esse vt diligantur inimici, si filij Dei esse volumus, sed eo modo quo iam explicatum est: contra quem diligendi modum nihil hoc argumentum facit. Ad hominem respondeo: si dilectio inimicorum necessaria est vt filij Dei simus, quod hic Calvinus fatetur, ergo sola fides non sufficit vt filij Dei simus, vt alibi semper Calvinus cum suis affirmat. Præuidit hanc suam contradictionem Calvinus, & vt ei occurrat, subiungit. *Neque tamen intelligas fieri nos beneficentia nostra Dei filios, sed quia Spiritus Dei, qui gratiæ nostræ adoptionis testis est, artha & sigillum, prauos carnis affectus charitati repugnantes corrigit, ab effectu probat Christus non alios esse Dei filios, nisi qui ipsam mansuetudine & clementia referunt.* Responde Christi verba longè amplius vrgerè. Ait enim *Vt sitis filij Patris vestri, & nos yénda vlot*, vbi verbum *yénda* idem valere quod *euas* Beza notauit: Docet ergo hoc modo fieri & esse filios Dei, non hoc modo innotescere tales. Sanè dilectionem proximi non notam aut effectum, sed causam salutis esse, disertè D. Ioan. docuit, dicens: *Qui non diligit, manet in morte.* A contrario igitur sensu, vt negatio dilectionis est causa mortis, sic præsentia dilectionis est*

Sola fides
saluifica
refutatur.

In Anno-
tar. in hūc
locum.

1. Ioan. 4.